

[Per Tærsebøl]

ges, og det handler om nogenlunde det samme som det, vi diskuterer i dag, bare i en lidt mindre målestok.

Det, som SF vil have igennem med dette forslag, er jo ganske udmærket, det er bare økonomisk uladsiggørligt, og det er derfor, jeg tillader mig at spørge, hvorfor søren man ikke har gjort noget ved det, mens vi havde EF-formandskabet. Nu er det for sent, der er 14 dage tilbage, men chancen er der i morgen. Hvis det også er hr. Peter Duetoft, der skal stå her sidst på eftermiddagen og tale CD's sag, kan han jo tilkendegive, om man er positiv over for Det Konservative Folkepartis forslag om den milliard kroner, der skal flyttes over til Østeuropa. Vi har de samme intentioner, vi er bare så realistiske, at vi siger, hvor pengene skal komme fra, ligesom vi siger, at vi ikke har råd til de der 15-20 mia. kr., som et nyt a-kraft-værk koster derovre; det er forskellen.

Men i morgen kan hr. Peter Duetoft bare stemme for vores forslag, for så vil det højst sandsynligt gå igennem, og så har hr. Peter Duetoft sammen med CD vist sin gode vilje over for det, vi egentlig alle sammen gerne vil have gjort noget ved; så er det ikke alene snak.

Lige til sidst: Jeg er altså ikke vred, jeg ser bare sådan ud. (*Munterhed*).

Anden næstformand (Grove):

Hr. Peter Duetoft for en kort bemærkning, og så går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det er jo godt at vide.

Medmindre vi sidder og diskuterer skatteforlig i morgen – og den diskussion kan De Konservative jo afkorte noget ved at gå i forlig med os – er jeg ordfører, men jeg vil ikke støtte det konservative forslag, for den ene milliard kroner tages ikke bare ud af den blå luft, men tages fra nødlidende folk andre steder i verden; men den diskussion får vi altså i morgen.

Så vil jeg godt sige til hr. Per Tærsebøl, at CD bestemt ikke er enig i dette SF-forslag – og det har jeg da også sagt – for det lægger op til en total drejning af energipolitikken i det tidligere Østeuropa væk fra atomkraften, og hovedindholdet i min indledning var rent faktisk, at den totale drejen væk fra atomkraften efter vores opfattelse er urealistisk, men vi er enige i at drøfte en afhjælpning af de dårlige værker.

Så er jeg nødt til at sige til hr. Tom Behnke, at jeg faktisk mener, at kulturhuse i Østeuropa også er med til at forebygge, at vi får flygtninge.

Hr. Tom Behnke er jo en aktiv mand, ved jeg, så han har mødt mange folk fra det tidligere Østeuropa. Det har jeg også, og hr. Tom Behnke må ligesom jeg vide, at et af deres allerstørste problemer er, at der ikke er nogen demokratisk tradition. De aner ikke, hvordan et folkestyre fungerer, og derfor er det altså nødvendigt at starte fra bunden, og der hører også kulturhuse med til et forsøg på at bygge et demokratisk system op. Hr. Tom Behnke kan så grine ad det, men det var faktisk også det, der var med til at indføre det danske demokratiske system i sidste århundrede, og det er faktisk de samme erfaringer, der bruges her; så tingene hænger altså lidt sammen. I øvrigt vil jeg sige, at jeg ikke tror, det er fornuftigt at dreje 2,1 mia. kr. væk fra alle disse projekter for at klare et atomkraftværk.

Dorit Myltoft (RV):

Så skal jeg da slutte ordførerrækken. Da partiets ordfører i denne sag, hr. Bilgrav-Nielsen, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre Det Radikale Venstres synspunkter på dette beslutningsforslag.

Folketinget har ved tidligere lejligheder drøftet lukning af atomkraftværket Barsebäck 20 km fra København. Der har været drøftet forholdsregler over for andre atomkraftværker i lande tæt på Danmark, nemlig Tyskland og Polen.

I dag drejer det sig så om Ignalinaværket i Litauen, og det er et virkelig alvorligt problem, som vi er medansvarlige for at få løst.

Vi kan trods alt glæde os over, at det lykkedes at undgå a-værker i Danmark. Havde jeg magt, som jeg har agt, så jeg gerne samtlige a-værker i verden lukket, men jeg ved godt, at det desværre er utopisk, og jeg har da også nogle forbehold over for det fremsatte beslutningsforslag.

Jeg vil tillade mig at erindre om, at selvstændighedsbevægelserne i de baltiske stater for 4-5 år siden startede som miljøbevægelser. De begyndte som en slags »nej, nu kan det være nok«, og det, der kunne være nok, var beslutninger truffet i Moskva med alvorlige yderligere miljøbelastninger i de tre lande til følge.